

== KOTIČEK GOSPODA == DOROPOLJSKEGA

Cenjeni gospod Doropoljski!

Drami se mi v prsih želja po Vašem koticu, zato jemljem pero in Vam pišem to-le: Hodim v 3. razred v šolo. Imam pol ure daleč. Pred kratkim smo dobili tudi izpričevala; imela sem razen pisanja, risanja in računanja same I. Moj bratranec France Čebul je umrl. Bil je bogoslovec III. letnika. Lansko leto sem bila samo jaz družica pri neki drugi primici, ker smo mislili, da bova letos obe s sestro. A Bog je vse drugače obrnil, zato sva se jako jokali.

V šoli se učimo tudi nemško, ker pa še popolnoma ne znam, hočem s sošolko v Celovc iti.

Jako bi me veselilo, ako bi mi odgovorili.

S pozdravom

Kristina Hafnerjeva
na Bistrici v Junski dolini.

Odgovor:

Ljuba Kristina!

Najbolj me veseli, kadar dobim pismo s Koroškega. To nam dokazuje, da tamkaj še živi slovensko zavedno ljudstvo. In ako je mladina prevzeta z narodnim duhom, se nam ni bati, da izumrjejo koroški Slovenci. — No, Tvoje izpričevalo je bilo dobro. Vem, da se boš potrudila tudi v pisanju, risanju in računstvu; potem dobiš v vseh predmetih I. Tvoje in moje veselje bo potem toliko večje.

*

Preljubi gospod Doropoljski!

Prvič Vam pišem pisemce. Zato se ne upam dosti pisati. Stara sem 10 let. Hodim v 3. razred 2. oddelek ljudske šole v Ormožu. Imam 3 sestrice in dva brata. Ne zamerite zaradi slabe pisave.

Srčno vas pozdravlja Vaša hvaležna

Cvetka Serajnikova v Ormožu.

Odgovor:

Ljuba Cvetka!

Nikar se ne boj! Sicer je prav, da si v začetku ponižnejša, prihodnjic pa mi gotovo

pošlješ daljše pismo. Ako se zaveda človek svojih zmožnosti, se ne sme bati. Bahač je tisti, ki več obeta, nego vzmore. Ako hočeš, da bo pisava boljša, uvažuj moj nasvet: piši počasi! Roka se navadi pisanja lepih oblik, tako postane pisava lična in prikupna. Naglica ni nikjer dosti prida!

*

Blagorodni gospod Doropoljski!

Kot naročnica „Zvončka“ sem Vam hotela že večkrat pisati, a nisem vedela pravega naslova. Stara sem 10 let in pojdem sedaj v II. razred I. oddelek. Znam govoriti italijansko in se učim nemščine. Najbolj pa mi ugaja slovenski jezik.

Srčno Vas pozdravlja

Leopolda Ravbarjeva, Štanjel na Krasu.

Odgovor:

Ljuba Leopolda!

Sedaj vidiš, da si pogodila pravi naslov, zato smem pričakovati, da se še večkrat oglasiš. — Pač marsikdo Te bo zavidal, da znaš italijanski jezik. Pohvaliti Te pa moram, ker Ti najbolj ugaja slovenščina, ki je Tvoja materina govorica. Dobro in koristno je, če se učimo tujih jezikov, a pri tem ne smemo zanemarjati ljube domače besede!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Sedaj Vam hočem prvokrat napisati nekaj vrstic. Moje največje veselje je čitanje. „Zvonček“ najrajši čitam, posebno ljub mi je Vaš kotichek. Tukaj sem videl, kako velik ljubitelj mladine ste Vi. Star sem 12 let. Hodim v šolo v II. razr. 2. odd. Imam tri sestre in tri brate. Mi otroci imamo dobrega učitelja, ki nas veliko lepega uči o materinem slovenskem jeziku.

Vljudno Vas pozdravlja

Matija Toplišek

Olimje pri Podčetrtku na Sp. Štajerskem.

Odgovor:

Ljubi Matija!

Dobrega učitelja imate, praviš. Prav in lepo! Ali pa tudi njegovi učenci vračate dobroto z dobroto? Ali tudi vedno delate tako, kakor hoče gospod učitelj? Upam, da. Saj je učiteljeva dobrota tista moč, ki vsem učencem in učenkam gladi in uravnava pot do lepšega in boljšega življenja. Tvoja sreča je njegova sreča. Ni hujšega učitelju, nego ako vidi, da nima njegovo prizadevanje pravih uspehov. Kdor dela učitelju veselje, koristi samemu sebi. Do tega prepričanja pride gotovo takrat, ko začne uživati sadove truda in dela svojih mladih let. Razposajenosti, lenobi in nehvaležnosti pa je plačilo — kes in nesreča!

*

Čestiti gospod Doropoljski!

Iz daljne tirolske dežele Vam hočem pisati tole pisemce, ker mi jako ugaja Vaš kotichek. Čitam tudi rada „Zvonček“. Obiskovala sem I. razred italijanskih šol. Učim se pa doma tudi slovensko. Moj brat je obiskoval I. gimnazijski razred v Gorici.

Upajmo, da pridemo tudi mi vsi kmalu v svojo domovino. Moja sestra Vida ne hodi še v šolo, ampak zna že dobro pisati in čitati slovensko. Prosim za kratek odgovor.

Presrčno Vas pozdravlja

Milena Pirjevčeva, učenka I. razreda
v Mezolombardu, Tirolsko.

Odgovor:

Ljuba Milena!

Torej imam celo v daljni Tirolski svojo prijateljico! Kdo bi si mislil, da je v tako daljavo zaslovel naš ljubi „Zvonček“. Ob tem vselem dejstvu se ne morem dovolj načuditi, kako je mogoče, da imamo na slovenskem ozemlju toliko takozvanih zavednih slovenskih rodovin, ki ne poznajo „Zvončka“. Vsi ti mlačneži naj se uče od Tebe pravega rodoljuba in naj Te — posnemajo. — Naj se ti kmalu izpolni želja, da se vrneš v svojo domovino! Sprejmi moje najlepše pozdrave!

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Čital sem v „Zvončku“, da radi sprejmete otroška pisma. Oprostite, da sem Vam tudi jaz nadležen s par vrsticami. Hodim v šolo pol ure od doma v drugi razred k učiteljici v Šmihel. Imam dva brata in eno sestro. Tonček je star 18 let, sestra pa je stara 3 leta in Ivan mlajši 8 mesecev, ki je sedaj močno bolan. Imam očeta in mater in vedno Boga prosim, da bi ju še ohranil pri zdravju veliko let. O Veliki noči pridem v tretji razred. Star sem 10 let. Težko bom pozabil gospodične učiteljice, ki me je tako lepo

učila in se trudila z menoj, zato ji bom vedno hvaležen.

Presrčno Vas pozdravlja

Slavko Rudolf, učenec drugega razreda
v Šmihelu nad Pliberkom.

Odgovor:

Ljubi Slavko!

Kako je sedaj s Tvojim najmlajšim bratcem — ali je še bolan? Smili se mi ubožec, ko je tako majh n, pa mora že trpeti. Le lepo ravnaj z njim, da kmalu ozdravi. Kdoraste in bo znal sam brati, se bo lahko prepričal, kako smo bili vsi v skrbeh zanj. Lepa se mi zdi Tvoja hvaležnost do gospodične učiteljice. Saj pa tudi ne moremo nič drugega dati svojim učiteljem in učiteljicam, nego da jim vračamo njihov trud s svojo hvaležnostjo in se ravnamo po njihovih naukih.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Danes Vam prvič pišem, ker sem videl v „Zvončku“ Vaš kotichek, v katerem Vam otroci pišejo. Tudi jaz Vam pišem kratko pisemce in pošljam sliko, na kateri je gorovje in pastir, ki živino pase. Blagovolite jo natisniti v kotichek. Moj papa je učitelj. Imam dva brata, Franca in Vladimira, in dve sestri, Anico in Marico. V šoli me najbolj veselijo prostoročno risanje. Moja sestra dobro igra

klavir. Doma imam veliko knjižnico, ker silno rad čitam povesti. Zbiram znamke in štanjol, kar bom poslal Družbi sv. Cirila in Metoda. Ako še kaj narišem, Vam pošljam drugič.

Srčno Vas pozdravlja

Jožef Skasa, učenec V. raz. I. od. v Velenju.

Odgovor:

Ljubi Jožef!

Ustrezam Tvoji želji in priobčujem sliko. Nariši še kaj in mi poljši! Srčno pozdravljen!

Ta mesec porabite v to, da pridobite „Zvončku“ vsakdo vsaj po enega novega naročnika!